

Leonard Medek

Dvanáct černých kápí

A stalo se tenkrát, v zlopověstném roce komety, že mladý Bryon O'Donnell se nepohodl s otcem a opustil rodný dům. Odcházel ve spěchu, takže si na cestu nevezl ani jídlo čí zbraň, ba ani peníze, za něž lze opatřit obé. Měl jen suknicí, vestu, pak ještě dýku ze zvyku vsunutou ve škorní a pevné předsevzetí už se nevracet. Záhy na něj dolehl hlad a nedostatek, a tehdy světlovlasý Bryon, statečný, avšak zbrklý, vyhlížel na královské silnici osamělého poutníka, aby svou situaci zvýhodnil účelnou loupeží.

Dočkal se, avšak výsledek byl jiný, nežli očekával. Když zaslechl zvuk kopyt, skryl se v křoví, aby jezdcí vzápětí skočil do cesty s divokým výkřikem a s dýkou v pěsti. Jenže jezdec, podobně oděný a stejně mladý, se mu nepokrytě vysmál.

"To už vznešení O'Donnellové z Cronnu zchudli natolik, že musejí přepadat na silnicích?"

Bryona přešel hněv ve chvíli, kdy jezdce poznal.

"Cronnští O'Donnellové jsou bohatí, jak bývali," opáčil kysele, "to jen já k nim už jaksi nepatřím..."

Dian z moyské větve O'Donnellů se smál srdečně a dlouho. Otřásal se v sedle a dlouhé černé kadeře mu vlály kolem hlavy.

"Jsme ve stejné situaci, drahý bratrance. Ani já nemám proč se ještě vracet do Moy. Co jsi provedl? Porval ses s bratrem jako já?"

"Ne," zavrtěl hlavou Bryon, jenž se začínal také smát. "Otce se nelibě dotklo, že jsem svedl děvečku. Hlavně proto, že ji chtěl dostat do postele sám."

"A tak jsi odešel, jak bývá údělem mladších synů v nemilosti. Jak vidím, nakvap. Bez koně a bez prostředků... Já dopadl o trochu líp. Sice mne vyhnali, ale po svých šlapat nemusím. Kam máš namířeno?"

"Inu - přímo za nosem."

"Pak máme společnou cestu. Vyskoč si. Pro začátek nás ten valach musí unést oba."

Tak začalo dlouholeté putování obou vyděděných O'Donnellů. O té dvojici se brzo vyprávěly legendy od Bretaně po Orkneje. Plavili se na pirátských lodích i na královských korábech, sloužili v městských gardách i v jízdnicích oddílech nezávislých baronů. Ač byli všude ctěni pro odvahu a zručnost se zbraní, nikde se dlouho nezdrželi. Prchlivost jednoho a posměvačný jazyk druhého je co chvíli nutily změnit působiště, neboť museli odejít jeden, druhý šel s ním. Díky tomu sice získali značný věhlas, ale nikdy ne dost peněz, aby to stálo za řeč.

Dávno přešel rok komety, rok sucha i léto černé smrti. Zase jednou přicházela zima a oba O'Donnellové už třetí týden trčeli v bezvýznamné víšce hluboko na jihu francké země. Bydleli v krčmě, a to je vždy finančně náročná záležitost - zvláště pro váček žoldnéře. Pili tedy a veselili se jako vždy, ale oba dobře věděli, že nejpozději popozítří jim nezbyde, než zase

jednou vyrazit pěšky po silnici bez měďáku v kapse. A právě v této nepříznivé době je vyhledal Modrý baron.

Jmenoval se Isidore de Cielbleu. Modrý baron mu říkali pro jeho zvyk chodit oblečen v rodové barvě.

Nebylo nijak neobvyklé, že večer vešel v blankytném plášti do podřadné krčmy; rád chodíval mezi lid a byl vcelku oblíben. Neobvyklé bylo, že si bez okolků přisedl k páru cizích dobrodruhů.

"Messieurs O'Donnellové, předpokládám?" otázal se přívětivě.

"Ano, pane barone. Já jsem Dian a tohle je Bryon. Klidně nám tykejte, jsme sice šlechtici jako vy, ale dávno jsme odvykli veškerým drátům..."

"Já vím, já vím. Doslechl jsem se v Bordeaux o vás dvou vše, co tam kdo věděl. Tuším, že jste už dávno nezavadili o zajímavou práci?"

"My ji nehledáme," opáčil Dian důstojně. "Ovšem nějaká ta zlatka by se šikla..."

"U mne si je vydělat můžete. Potřebuji doprovod pro zásilku do Hispánie." Dian hvízdal.

"Přes hory? Ale to by vám snad posloužili lépe vlastní lidé, kteří ten kraj znají?"

"Zajisté. Takové také posílám. Jenže je nutné, aby s nimi šel někdo, kdo umí zacházet se zbraní a nezmizí při první známce nebezpečí."

"Copak? Nějaké pašování? Potíže s královskými vojáky?"

"Kdepak. Vše je legální, královští se o to vůbec zajímat nebudou. Ta záležitost je mnohem horší. Já totiž mám souseda..."

Modrý baron obšírně vyprávěl svůj příběh. Měl nejen souseda, ale také dceru, šestnáctiletou Victorinu. Ucházeli se o ni dva nápadníci, navarrský hidalgo don Esteban de Cruz a majitel sousedního panství sir Archibeaux de La Phalene. Není divu, že krásná Victorina dala přednost mladému Španělovi, ani že otec její volbu schválil. Sir Archibeaux byl totiž vlastníkem nejen rozlehlých pozemků a šedivého plnovousu, ale také velmi špatné pověsti. Problém tkvěl v tom, že nedokázal odmítnutí přenést přes srdce. Veřejně se zapřísáhl, že mademoiselle de Cielbleu nakonec bude stejně jeho. Modrý baron sice dokázal ochránit dceru před únosem, dokud ji držel zavřenou v tvrzi, jenže nyní ji má odeslat ke snoubenci a cestou se může přihodit cokoliv. Tím spíše, že pán ze Chateau Phalene proslul občasným používáním poněkud nevybíravých prostředků.

"Proto, messieurs, jistě chápete, že je mi vašich služeb velmi zapotřebí," zakončil baron a smutně se usmál.

"No dobrá. Co za to?" vmísil se Bryon drsně do hovoru.

"Deset zlatých denně, padesát cílová prémie." O penězích mluvil pan de Cielbleu kupodivu stručně.

"To není moc, při tom riziku."

"Nechápejte mne špatně, pane Bryone. Myslel jsem pro každého..."

Pláclí si.

Následujícího jitra vyrazil z vrat baronovy tvrže malý průvod. Uzavírali jej dva hřmotní chlapíci v suknicích, pozoruhodně podobných tvářích, ač jeden měl vlasy jako len a druhý jako havraní peří.

"Tak zase na cestě, což, bratrance?" nadhodil černovlasý vesele.

"Hm," zabručel jeho druh nevlídně. "Máš ještě ten křížek posvěcený biskupem?" Diana ta otázka udivila, neboť Bryon se mu pro ten křížek vždy posmíval, řka, že chlapa má zdobit zbraň a ne pověra.

"Ovšem, vždyť víš, že jej nikdy nesundávám. Proč se ptáš?"

"Možná se bude hodit. Modrásek nám totiž něco taktně zamlčel." Dian zpozorněl.

"Zato ta děvečka, co jsem si vzal večer do pelechu, měla řečí až moc. Ještě teď mě brní uši. Ale řekla mi - mezi spoustou hloupostí, samozřejmě, že starý Archie laškuje s černokněžnictvím..."

"A ták...", protáhl Dian. "To zřejmě myslel Modrý tou velmi špatnou pověstí."

"Nejen to. Archie proslul taky krutostí a - jak tady jemně říkají - výstředními zábavami."

"Takže se nejspíš nudit nebudeme." Dian bezstarostně pohodil hlavou a pobídl koně, aby se přemístil do čela průvodu. Bryon se dál loudal vzadu, ale vylovil ze sedlové brašny brousek a za jízdy přiostrůval svůj dlouhý meč.

Den uplynul bez příhod, výprava zvolna stoupala předhůřím Pyrenejí k jejich bílým štítům. Tábor rozbili na louce vysoko nad krajem, povečeřeli pečené skopové a šli brzo spát. O'Donnellové určili hlídky, sami si vzali na starost nebezpečnou dobu kolem půlnoci.

Bylo k jedné hodině, Bryon se právě chystal vzbudit Le Choucasse, který jej měl střídat, když zpozoroval jakýsi pohyb ve stínu stromů. Okamžitě vytáhl zpod haleny stříbrnou píšťalku a pronikavě zahvízdal na poplach. Muži rychle vstávali a chápali se zbraní, jenže to už se mezi stany rojily postavy v černých kápích. Rozlehl se řinkot čepelí, Bryon kolem sebe mával mečem a neměl kdy se starat, jak jsou na tom ostatní.

Šarvátka začala náhle a stejně tak náhle skončila. Bryon naslouchal tichu a rozhlížel se mezi poboženými stany. Spatřil svého bratrance, jak se snaží rozdmýchat polovyhaslý oheň, pak se k němu doneslo sténání nějakého raněného a monotónní kletby Le Choucasse. Vzápětí vyšlehly plameny a ozářily smutnou scénu. Kolem se válely mrtvoly, mademoiselle Victorina byla pryč a když raněný utichl, zůstali v táboře pouze tři živí.

"Nevidím tady ležet ani jednoho z těch lumpů," vydechl nevěřícně, "a přitom, u lysiny svatého Brandana, jsem vlastnoručně propíchl nejméně tři skrz naskrz!"

"Nedivte se, pane Bryone," odplivl si znechuceně Le Choucas. "To byla Phalenova Černá dvanáctka. Viděl jsem ji poprvé, ale když si vzpomenu, co se o ní vypráví, překvapuje mne, že jsme ještě naživu. Radím vám, pánové, abychom se ztratili, hezky potichu a

hned. Pro případ, že by se chtěli vrátit."

Byla to rozumná rada. Posbírali, co mohli, a vyrazili. Pěšky, neboť koně se při útoku splašili a nyní byli bůhvídkde v rozeklaných roklích. Teprve, když se na zbytek noci schoulili pod jakýmsi převisem, kde mimochodem příšerně profukovalo, byl Le Choucas ochoten se o Černé dvanáctce rozhovořit víc.

"Poprvé se objevili asi před třemi roky. Sir Archibeaux, aby ho cholera sklátila, je používá na tu nejšpinavější práci. Zabíjejí bez zábran a bez soucitu, slyšel jsem o případu, kdy naházeli do požáru celou rodinu včetně kojenců jen proto, že otec odmítl půjčit své dvě starší dcery na pár nocí siru Archibeauxovi..."

"Co jsou vlastně zač?"

"Nemrtví, pane Dianě. Dlouho jsem to pokládal za žvást, ale po téhle noci už ne. Před pěti lety se tady v kraji objevila tlupa lapků, prý bývalí žoldnéři z Vlach. Dva roky loupili, pálili a přepadali na cestách. Pak na ně baroni z okolí uspořádali velký lov a za pomoci královských posádek zezdola z měst je pochytili. Bylo jich dvanáct. Pan de La Phalene si vymínil, že je potrestá sám, koneckonců na jeho pozemcích nadělali největší škody. A protože jeho krutost je příslovečná, nikdo nepochyboval, že s nimi naloží, jak zaslouží, takže mu ostatní páni tu pochybnou čest rádi přenechali. Jenže později se proslechlo, že sir Archibeaux sice ty lupiče nechal popravít, ale bůhvíproč nikdy nedal pohřbít těla. A zakrátko se začala potulovat po nocích Černá dvanáctka. Pár z těch, kteří se s ní setkali, nějakým zázrakem přežilo - tak jako my. Ale nikdo nikdy nedokázal nikoho z Dvanáctky zabít, a nikdo nikdy neviděl nikomu z nich do tváře. Pořád na sobě mají ty kápě."

"Takže není jisté, že jsou to opravdu ti popravení?"

"Ne. Ale neslyšel jsem, že by to někdy někdo zpochybnil."

"Ne, sire Archibeauxi. To je poslední slovo." Mademoiselle Victorina odstrčila talíř na znamení, že dojedla. Ostatně z předložených lahůdek si brala pouze zeleninu, očividně v obavě před omamnými prostředky.

"Pevně věřím, že ještě změníte názor, má drahá," odpověděl pan de La Phalene s úsměvem sladkým jako vнадidlo na vosy. "I vy jistě chápete, že stát se paní na Chateau Phalene je postavení, o jakém nejedná z vašich vrstevnic marně snít - a vy je můžete mít, stačí jediné slovo. Bohužel vás nemohu donutit magií... Ne že bych to nedokázal, to se nemylte. Jenže takový souhlas je bezcenný. Já potřebuji, abyste se stala mojí družkou při plném vědomí a z vlastní vůle, jediné tak budu moci využít vaši obět... Ach, promiňte, zapovídal jsem se. Dovolte, abych vás doprovodil do vaší komnaty."

Vedl Victorinu vnitřními chodbami. Nikde nespátřila ani jedno okno, jediné světlo poskytovaly řídce rozmístěné čadivé smolnice. Několikrát sestupovali po příkrých kamenných schodech a z toho -a také ze stoupající vlhkosti - usuzovala, že směřují někam do podzemních prostor. Mimoděk se zachvěla, když si vzpomněla na některé pověsti o phalenských katakombách. Konečně se sir Archibeaux zastavil před masivními dveřmi,

zvenčí opatřenými prostou závorou.

"Zde je to, drahoušku," zacvrlikal s blaženým úsměvem. "Můj nejlepší pokoj pro hosty. Budete zde mít spoustu času k přemýšlení o mé nabídce. Čtyřadvacet hodin denně, rozhodně totiž nebudete žádný marnit spánkem. Zítra se vás zase přijdu zeptat na vaše nejnovější stanovisko, zatím vám přeji dobrou noc. Prosím, vstupte..."

Za nešťastnou šlechtičnou zapadly dveře, hluše a významně jako vydří sklopec. Rozhlédla se a pochopila, proč zde nelze usnout. Mdlé světlo, dopadající zamřížovaným světlíkem vysoko ve stropě, ukazovalo kobku asi tři na tři lokte. Mohla udělat všehovšudy dva kroky do jejího středu, jinak se podlaha, stejně jako stěny a dveře za jejími zády, ježila třípalcovými železnými hroty. Nebylo kam si lehnout, nebylo kde se opřít. Učinila to jediné, co zbývalo. Usedla na tem mrňavý kousek holé podlahy, objala kolena pažemi a rozplakala se.

Sir Archibeaux zatím prošel na opačný konec podzemí a vstoupil do jednoho z nejrozlehlejších sklepení. Bylo takřka prázdné, jen uprostřed se tyčila velká železná konstrukce, připomínající chrámový svícen. Na každém z jejích dvanácti ramen se černala seschlá lidská hlava, nabodnutá místo svíce. Mrtvé oči kalně fosforeskovaly. Jiného osvětlení zde nebylo.

"Tak tak, moji miláčkové," zahihňal se pan de La Phalene, "sluší vám to. Vaše těla mi slouží výtečně -a ještě dlouho budou, to vám slibuji. Líbí se vám to, chlapci?"

Svit očí zrudl a sklepením se rozlehl zvuk, příšerný ve své bezmocnosti. Uťaté lebky skřípaly zuby.

"Nono, snad byste se nezlobili," zasmál se jejich pán. "Možná byste mi chtěli i nadávat, což? Ale to nejde, hošánkové, nadarmo jsem vám vytrhat jazyky nenechal. Koneckonců, až jednou zemřu, také dojdete pokoje, ta naděje vám zůstává. Jen se obávám, že to ještě několik tisíciletí potrvá. Také se může stát, že ta chvíle nikdy nenastane, kdo ví? Stačí přeci, abych získal tak málo, jen životní sílu té malé poběhlice Victoriny. A já ji získám, a co víc, vy mi přitom pomáháte. Co vy na to, moji černí ptáčci?"

Svícen se začal chvět a sténat skřípotem namáhaného kovu. Sir Archibeaux se ještě jednou uchichtl a odešel.

Mademoiselle Victorina přestala prolévat zbytečné slzy a přinutila se myslet. Pak vstala, přistoupila ke dveřím, uchopila jeden z hrotů a zkoušela jej vyviklat. Marně.

"Zkusíme to?" zeptal se Dian O'Donnell, tentokrát bez obvyklého žertování. Jeho bratranec odpověděl beze slova, jen povytáhl meč z pochvy a znovu jej spustil zpět. Bylo rozhodnuto.

Sestupovali příkrou strání do údolí, tam, kde v záři poledního slunce pokojně zvedal své věže Chateau Phalene. Snažili se krýt každým stromkem, křoviskem či větším kamenem na své trase, vedeni jedinou nadějí: že uniknou pozornosti lidských strážů a že Dvanáctka nemá za dne moc.

Kupodivu se jim podařilo proniknout až do bývalého vodního příkopu. Zde, sevřeni z obou stran vysokou kamennou zdí,

hledali výpadovou branku, sklepní okénko nebo něco podobného, prostě otvor skrze hradby. Skutečně jej našli. Malá, červotočem prolezlá dvířka, skrytá ve stínu mohutné bašty a zarostlá nyní již suchými kopřivami. Byla tak zteřelá, že je Bryon snadno vylomil, bez námahy a bez hluku.

Uvnitř si poprvé uvědomili, jak žalostně jsou na podobný podnik připraveni. Neboť denní světlo se jim zde, v křivolaké, plísni a myšinou páchnoucí chodbě, záhy ztratilo a dál klopýtali tmou pod nízkou klenbou, jež odrážela kamsi do dálky každý hlasitější zvuk.

Narazili na další dveře, tentokrát zachovalejší, ale nezamčené, a prošli do rozlehlé krypty. Na protilehlé stěně plála dvojitá řada pochodní a to nečekané světlo O'Donnelly na okamžik oslnilo. Když opět prohlédli, spatřili proti sobě široký půlkruh dvanácti ozbrojených postav v temných kápích. Vzápětí prolomil ticho zvonivý třesk čepelí.

Bratrance bojovali bok po boku, kryli jeden druhého a krok za krokem couvali chodbou. Přemáhali nutkání otočit se a prchat, ne proto, že by to považovali za zbabělé, ale proto, aby nezemřeli neodrazitelnou ranou do zad. Když konečně opět stanuli na denním světle, lil se z nich pot a krev a jestliže doufali, že je Dvanáctka nebude do slunečních paprsků následovat, pak se šeredně zklamali. Naopak, boj se stal úpornějším, neboť teprve nyní se mohla řada nemrtvých rozvinout a uzavřít kolem nich smrtící kruh.

Nebylo úniku. Bránili se opření zády jeden o druhého a snažili se ustupovat směrem k bývalé výpusti, kterou do příkopu vnikli. Bryon, jenž do každé rány vkládal veškerou sílu své zuřivosti, přerazil meč o dvouručák jednoho z nemrtvých. Nepotřebný zbytek se vzteklým křikem zahodil a dál bojoval bijákem, který vyškubl jinému z černých. S uspokojením zjistil, že dva oceloví ježci na dlouhých řetězech se v takové tlačenici hodí ke srážení dotírajících čepelí lépe než neohrabané dlouhé ostří. Dian zacházel s mečem obratněji a s větší lehkostí než on, to věděli oba.

A najednou už neměli kam ustoupit. Ani nevěděli, jak se tam ocitli, ale stáli na velikém balvanu uprostřed příkopu, přímo pod klenutím hradního mostu. Černá dvanáctka obklopovala kámen a sekala jim po nohách meči, kůsami i halapartnami, nicméně postavení bratrance bylo výhodnější. Až na to, že jejich protivníci byli nejen početnější, ale také nezranitelní a neunavitelní. Kdežto jim dvěma nakonec síly dojdou a reflexy se zpomalí, to si uvědomovali se zoufalou jasností.

A to bude konec.

Boj se vlekl s příšernou jednotvárností. Neměli tušení, jak dlouho už trčí na tom zpropadeném kameni, ale stín vržený mostem se za tu dobu posunul o řádný kus. Podivné bylo, že nikdo uvnitř Archibeauxova hradu nevěnoval zápasu pozornost, jako by za hradbami nikoho nezajímalo, co se děje vně obvodových zdí. Snad to způsobovala hrůza, jež obestírala Dvanáctku, každopádně to O'Donnellové chápali jako bod ve svuj prospěch.

Nikdo na ně totiž nevy pustil šíp z luku ani samostřílu.

A pak se stalo to, co dříve či později přijít muselo. Dian se při výpadu o zlomek vteřiny opozdil, jeho čepel se zaklesla do háku halapartny a vzápětí se ocitl beze zbraně. Měl dobojováno. Už otvíral ústa, aby se před smrtí s bratrancem rozloučil, když ho do ramene měkce pleskl konec lana. Divoce se zasmál, křikl na Bryona a v mžiku oba šplhali vzhůru na most, pryč z dosahu čepelí nemrtvých.

"Promiňte, že to trvalo tak dlouho, ale když jsem viděl, v jaké jste šlamastyce, musel jsem se vrátit pro špagát," řekl Le Choucas, zatímco jim pomáhal do sedel. Děkovaním se už nezdržovali. Divoce cválali pryč, aby získali co největší náskok. Dvanáctka sice koně neužívala - v přítomnosti nemrtvých se plašili -ovšem nepochybně vyrazí po jejich stopách jako psi, či spíše jako sama Smrt. Proto štváli zvířata, nutili je k šílenému letu, pryč a vzhůru do hor.

Nakonec nastala chvíle, kdy koně už nemohli dál. Sesedli tedy, otřesení zběsilou jízdou a vyčerpaní, a nabírali dech.

"Jak... dlouho ještě... než přijdou?" zeptal se Dian přerývaně.

"Tak... asi," Le Choucas odhadoval překonanou vzdálenost a schopnosti nemrtvých, "tři, možná... tři a půl hodiny..."

"To... stačí," ušklíbl se Dian a rozhlížel se po okolí.

"Počkáme. Mám... nápad."

Victorina zkoušela třísetdevadesátý sedmý hřeb. Všechny předešlé se nepohnuly, byť s nimi cloumala sebevíc. Tento povolil. Cítila, že jí lze trochu viklat, a připadalo jí to jako malý zázrak. Dlouho jí pohybovala sem a zase tam, než jej konečně dostala z lůžka. Vděčně jej svírala v ruce, pět palců dlouhý kus železa, na obou koncích špičatý, dost dobrý i ke spáchání sebevraždy, kdyby došlo k nejhoršímu. Ale dcera Modrého barona s ním měla prozatím jiný plán.

V kobce sice už panovala skoro neproniknutelná tma, ale to Victorině nevadilo. Kde jsou dveře, věděla, a pamatovala si i přibližné umístění závor na jejich vnější straně. To stačilo. S trpělivostí společnou všem vězňům, kteří si připravují cestu ke svobodě, začala zpracovávat tvrdé dřevo.

Trvalo přes dvě hodiny, než stanula na vlhkých dlaždicích chodby, v čadivém světle pochodní. Opatrně se vydala podzemním labyrintem směrem, který považovala za správný, a záhy zabloudila. Nijak zvláště jí to nevyvedlo z míry, tak jako tak se cítila paní svého osudu. Našla malou boční komoru, užívanou jako skladiště prázdných pytlů a vyhřívanou teplem unikajícím odněkud z druhé strany zdi, zajistila za sebou dvířka a s vděčností v srdci se uložila k tolik potřebnému spánku.

Netušila, že sir Archibeaux se v té chvíli nalézá jen několik loktů daleko, právě u té pece, jež zahřívala její úkryt. Pod jeho přímým dozorem tam pět otroků, pro které už dávno neexistovalo slunce ani ptačí zpěv, pracovalo na Velkém Díle. Tak pan de La Phalene po vzoru alchymistů nazýval proces přeměny olova ve zlaté dukáty, ač v jeho případě šlo o pouhé penězokazectví. Mělo položit základ jeho blahobytu v

nejbližších staletích, zabránit, aby za svého věčného života trpěl nouzí.

Neboť sir Archibeaux nepochyboval, že mademoiselle Victorina brzo povolí. On pak učiní poslední kroky na cestě k nesmrtelnosti a bezhraničné moci. Když z dílny odcházel, spokojeně se pohihňával. Všechno přece bylo na nejlepší cestě. Tři muži seděli na skalním ostrohu a shlíželi dolů do průsmyku. Na jeho vzdálenějším konci se právě objevila řada drobných postav a muži děkovali Bohu, že tady v horách už leží sníh. Jinak by teď za tmy ti druzí v černých kápích nebyli vidět. Le Choucas, aby zahnal strach, položil vcelku zbytečnou otázku.

"Vy jste je poznali za dne a pěkně zblízka. Jak vlastně doopravdy vypadají?"

"Myslíš ve tváři?" zeptal se Dian.

"Ano."

"Nemám tušení," opáčil Dian a přes rty mu přeběhl náznak úsměvu.

"To snad ne!"

"Ale ano, drahý Le Choucasi. Oni totiž vůbec nemají hlavy, ty kapuce jsou prázdné..."

Potom už nikdo nepromluvil. Černá dvanáctka se blížila, krok za krokem, pomalu, ale nezadržitelně. Bryon a Le Choucas se rozběhli na dohodnutá místa. Dian vyčkal, až první z černých kápí dorazí přímo pod něj. Vzal jakýsi drobný lesklý předmět, políbil jej a hodil dolů. Pak křikl signál.

V nejbližších okamžicích se oba O'Donnellové i jejich gaskoňský druh pilně činili. O překot přetínali napjatá lana, vytrhávali podpěry, uskakovali stranou a o pár kroků dál to vše opakovali. Během několika vteřin se do hloubi soutěsky s ohlušujícím rachotem řítila zničující kamenná lavina. A nahoře, na ostrohu, se Bryon posupně usmíval, Le Choucas křepčil a Dian mu k tomu hvízdal rozvernou skotskou čtverylku. Černá dvanáctka byla pohřbena.

Mademoiselle Victorinu probudil divoký chechtot, který burácel podzemím a vracel se v nekonečných ozvěnách. Spěšně popadla ocelový hrot a opatrně vyhlédla do chodby. Nikoho neviděla, avšak instinkt jí napovídal, že se děje cosi důležitého - a že by u toho měla být. Vykročila za zvukem.

Sir Archibeaux de La Phalene skončil s prací v penězokazecké dílně a usoudil, že je načase navštívit nevěstu. Vpůli cesty podzemím jej dostihl smích a obrátil jeho kroky.

Vpadl do sklepení se svícnem a jeho zmatek se zvýšil. Oči mrtvých hlav plály bílým žářem a z jejich dosud němých úst se řinuly nové a nové výbuchy smíchu, krutého a ohlušivého. Těžký železný svícen se kýval ze strany na stranu a když se sir Archibeaux přiblížil, nejbližší z popravených lapků po něm začali plivat palčivé, žíravé sliny.

Pan de La Phalene vyděšeně ustupoval a snažil se pochopit, co se vlastně zvirtlo. Jeho nemrtví služebníci se zřejmě vymanili z jeho moci, jistě. Ale proč? A jak?

Svícen se houpal čím dál víc a sir Archibeaux se chtěl obrátit na útěk, když jej zasáhl prudký úder. Victorina, vedena slepým vztekem, vběhla do místnosti a bodla jej svou primitivní zbraní. Hrot sice nedokázal projít tvrdým koženým krunýřem, nicméně síla rány stačila, aby jej vyvedla z rovnováhy a vrhla proti příšernému svícnu. Pak už bylo pozdě na cokoliv.

Železná konstrukce se skácela a přitiskla sira Archibeauxe svou tíhou k podlaze. Dvanáct hlav, poháněných bezbřehou zlobou, se rozlétlo po místnosti a Victorina viděla, jak se s cvakáním čelistí kutálejí k bezmocnému Archibeauxovi. Po několik nekonečných minut se v místnosti mísil přerývaný smích nemrtvých s šíleným jekem. Ticho, jež pak nastalo, jako by udeřilo mademoiselle de Cielbleu do uší. Victorina z nich odtáhla dlaně a přinutila se pohlédnout na podlahu.

Leželo tam ohlodané, k nepoznání zohavené tělo a kolem něj v kruhu tucet tichých, nehybných lebek. Victorina na to všechno chvíli zírala, bledá a usilovně přemáhajíc zvracení.

Když jej definitivně přemohla, vydala se hledat cestu ven.

O dva dny později malý průvod překročil poslední pyrenejský hřbet a ocitl se na hispánské půdě. Mademoiselle Victorina de Cielbleu, doprovázená věrným Le Choucasem, se ani neohlédla. Dian O'Donnell při přechodu hranice ze zvyku zašátral po stříbrném křížku. V půli pohybu se zarazil, usmál se a ruku zase spustil k hrušce sedla.

"Copak? Ty jsi ten krám někde ztratil?" zeptal se Bryon, který si toho všiml.

"Ne. Zdálo se mi, že těch dvanáct nešťastníků ho má víc zapotřebí než já. Tak jsem ho tam pohřbil s nimi."

Bryon o tom chvilku přemítal, pak pokrčil rameny a pobídl koně.

"Dobře jsi udělal!" křikl. "Chlapa chrání zbraň, ne pověry!"

A tak cválali úbočím dolů, do krásné hispánské země, kde ochutnají pomeranče ze zahrad dona Estebana de Cruz. Dva dobrodruzi, pro něž včerejšek je pryč a zítřek ještě nezačal.

ilustroval Karel Zeman